

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

Кафедра банківської справи

**РЕФЕРАТ
кваліфікаційної роботи
на здобуття освітнього ступеня бакалавра
зі спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»
за освітньо-професійною програмою
«Міжнародний банківський бізнес»
на тему:
«Іноземний банківський капітал та його роль у розвитку національної
економіки»**

Виконала: студентка 4 курсу, групи 3

ФФБС

Олійник Неллі Михайлівна _____

Науковий керівник: к.е.н., доцент

Сергєєва Олена Степанівна _____

ОДЕСА - 2025 р

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність дослідження. У контексті сучасних викликів Україна перебуває під значним впливом як внутрішніх економічних і політичних криз, так і глобальних трансформацій у світовій фінансовій системі. Загальна фінансова нестабільність, обмеженість внутрішніх ресурсів капіталу та потреба у зміцненні реального рівня капіталізації вітчизняних банків змушують активно звертатися до зовнішніх джерел фінансування, зокрема залучати іноземний капітал до вітчизняної банківської системи.

Фінансова стійкість як України, так і інших країн дедалі більше залежить від ефективного поєднання внутрішніх і зовнішніх інвестиційних ресурсів. Проте участь іноземного капіталу у банківському секторі України має суперечливий характер. З одного боку, банки з іноземними інвестиціями сприяють зростанню конкуренції, покращенню якості банківських послуг та розширенню їх спектра. З іншого боку, надмірна присутність іноземного капіталу робить банківську систему більш уразливою до зовнішніх шоків і дестабілізуючих чинників. Це, у свою чергу, створює загрозу для національних економічних інтересів і підвищує рівень зовнішньої залежності. У зв'язку з цим постає необхідність у глибшому аналізі тенденцій залучення іноземного капіталу та прогнозуванні його можливого впливу з метою запобігання ризикам надмірного втручання у фінансово-кредитну систему та економіку держави.

Метою кваліфікаційної роботи є теоретичне обґрунтування та розробка практичних рекомендацій, спрямованих на підвищення ролі іноземного банківського капіталу на розвиток національної економіки. Для досягнення поставленої мети необхідно виконати низку ключових завдань:

- визначити сутність іноземного банківського капіталу, його мету та функціональне значення;
- обґрунтувати основні мотиваційні чинники глобалізації іноземного банківського капіталу;
- зазначити головні аспекти державного регулювання участі іноземного капіталу та функціонування іноземних банків;
- опанувати періодизацією присутності іноземного капіталу на внутрішньому фінансовому ринку України;
- дослідити особливості структури та тенденцій участі іноземних інвесторів у національній банківській системі;
- розглянути досвід інтеграції іноземного капіталу в банківські сектори зарубіжних держав;
- визначити ключові чинники впливу іноземного банківського капіталу на національний економічний розвиток;
- окреслити перспективи інтеграції іноземного капіталу в процеси сталого економічного розвитку та інвестиційної активності в Україні.

Об'єктом дослідження виступає іноземний банківський капітал та його вплив на економічний розвиток держави.

Предметом дослідження є теоретичні та практичні основи впливу іноземного банківського капіталу на розвиток національної економіки.

Методи дослідження. У процесі виконання кваліфікаційної роботи застосовувалися такі наукові методи: логічний та діалектичний — для розкриття теоретичних засад досліджуваної проблематики; методи аналізу й синтезу, наукової абстракції, системного підходу — для обробки й узагальнення інформації. Також використовувалися методи групування, табличного та графічного подання даних, що дозволило виявити ключові тенденції, взаємозв'язки та закономірності.

Інформаційну базу дослідження становлять нормативно-правові акти України, статистичні матеріали Національного банку України, Міністерства фінансів України, а також аналітичні звіти міжнародних фінансових інституцій — Міжнародного валютного фонду, Світового банку, Базельського комітету. Крім того, використовувалися наукові праці, монографії та публікації українських і зарубіжних дослідників.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У першому розділі **«Теоретичні засади присутності іноземного банківського капіталу в економічному середовищі»** дозволило визначити наступні положення.

Іноземний капітал можна охарактеризувати як сукупність усіх видів фінансових ресурсів та активів, що залучаються до господарської діяльності з метою отримання прибутку. Він може надходити у різних формах, зокрема у вигляді прямих або портфельних інвестицій, кредитних ресурсів, технологічного обладнання, а також у формі ноу-хау та інноваційних розробок Банком з іноземним капіталом вважається установа, в якій питома вага капіталу належить принаймні одному іноземному інвестору та дорівнює щонайменше 10 %. Іноземним банком, відповідно, є установа, яка майже цілком належить іноземним інвесторам, функціонує в їх інтересах з розташуванням центру прийняття управлінських стратегічних рішень за межами країни присутності капіталу.

Іноземний банківський капітал виконує функції: організаційно-операційну функцію, довірчу, безпекову функції та адміністративно-управлінську, стимулюючу, інтеграційну, інформаційну, адаптаційну, соціально-економічну, цільову функції.

Залучення іноземного банківського капіталу за межі окремих країн зумовлено низкою факторів, які можна умовно класифікувати на три основні групи за джерелами походження: внутрішні і зовнішні фактори, глобальні чинники.

Мотиви експансії іноземного банківського капіталу характеризуються суб'єктивним характером і зумовлені внутрішніми прагненнями банківських установ щодо досягнення стратегічних цілей на міжнародній арені.

Вплив іноземного капіталу включає наступні параметри приймаючої країни — це капітал, технології, ефективність, конкуренція, корпоративне управління, фінансова інфраструктура ринку, фінансову стійкість банківської системи, регулювання та нагляд. Це визначення параметрів є умовним, оскільки всі характеристики загальної системи є взаємозалежними.

Присутність іноземного капіталу в банківських системах різних країн має як позитивні, так і негативні наслідки кожного з параметрів, що сприяє стимулюванню

банківських систем країн світу до адаптації функціонування в нових сучасних умовах.

Існують три основні стратегічні підходи до реагування держави на виклики глобалізації та регулювання іноземного капіталу: ліберальний, протекціоністський та змішаний, який базується на принципах управління ризиками.

Методи державного регуляторного впливу з ціллю зниження ризиків від присутності іноземного банківського капіталу можуть бути поділена на такі основні групи: адміністративні, фінансово-економічні, монетарні та макроекономічні, наглядові та пруденційні, інституційні.

Виділяють три рівня регулювання іноземного банківського капіталу в Україні: міжнародне, національне та корпоративне.

У другому розділі **«Практичні основи функціонування іноземного банківського капіталу на фінансовому ринку»** дало змогу сформулювати низку висновків.

Інтеграція іноземного капіталу у банківську систему України пройшла сім основних етапів, кожен з яких відображає певну фазу адаптації та залучення зовнішніх інвесторів. Ці етапи умовно поділяються за ступенем проникнення іноземного капіталу та глибиною його впливу на національний фінансовий сектор.

Кількість банків в Україні у 2008–2024 роках мала низхідну тенденцію. 1 січня 2025 року банківська система України налічувала 61 банківські установи, серед яких 26 функціонували за участю іноземного капіталу, а 19 із них — на базі повністю іноземного капіталу. Ці дані свідчать про збереження значної ролі іноземних інвесторів у фінансовому секторі України, незважаючи на загальну тенденцію до скорочення кількості банківських установ. Ключові позиції у національній банківській системі України займають банки Франції, Угорщини, Австрії, Польщі, Греції, Швеції, США, Нідерландів, Італії, Німеччини.

Банківські установи іноземних груп станом на 01.01.2025 року мають загальний власний капітал в Україні на суму 119,41 млрд. грн., що відповідно складає 31,3% всього власного капіталу банківської системи України та 7,0% загального статутного капіталу вітчизняної банківської системи. Відповідно загальні активи банківських установ іноземних груп дорівнюють станом на 01.01.2025 року 925,2 млрд. грн. або 24,5% загальних активів національного банківського сектору.

Отже, що при наявності лише 7% власного акціонерного капіталу, банки з іноземною участю забезпечують майже 25% від загального обсягу активних операцій національної банківської системи. Такий дисбаланс між часткою капіталу та масштабом активної діяльності свідчить про високу ефективність використання ресурсів, а також про стратегічну роль іноземних банківських груп у фінансуванні економіки України. Це підкреслює значущість їхньої присутності у структурі банківського сектора та підтверджує здатність іноземних інституцій впливати на динаміку розвитку фінансової системи країни, навіть за умов обмеженої частки в капіталі.

Банки з іноземним капіталом в Україні поступово відновлюють свою прибутковість та фінансову стійкість. Водночас наявність певного відставання від середніх показників по банківській системі України свідчить про необхідність подальшого вдосконалення стратегії розвитку, підвищення

конкурентоспроможності та адаптації до специфічних умов українського фінансового ринку.

У сучасних умовах країни світу демонструють значні відмінності щодо ставлення до іноземного банківського капіталу та особливостей його державного регулювання. У зв'язку з цим доцільним є класифікаційний підхід до банківських систем, що розрізняються як за структурою національного банківського сектору, так і за рівнем відкритості до іноземного капіталу.

Перша група охоплює розвинуті країни Західної Європи з висококонкурентними банківськими системами, здатними до ефективної інтеграції у глобальний фінансовий ринок. До цієї групи належать Італія, Франція, Іспанія та Німеччина. Частка активів іноземних банків країн ЄС у загальних банківських активах коливалася в межах 9–17%. Друга група представлена країнами Центральної та Північної Європи, банківські ринки яких характеризуються високою активністю банків із сусідніх, економічно сильніших держав. Зокрема, в Австрії, Бельгії, Фінляндії, Данії, Ірландії, Португалії та Нідерландах питома вага іноземного капіталу у сукупних банківських активах становила від 14% до 78 % (за винятком Нідерландів). Третя група включає країни, що є міжнародними фінансовими центрами, що обумовлює високу концентрацію філій іноземних банків. До цієї категорії відносяться Велика Британія, Люксембург і Швейцарія. У банківських системах цих країн частка активів іноземних банків становила від 24,0% до 83,7%. Четверта група об'єднує країни – нові члени Європейського Союзу (Болгарія, Чехія, Угорщина, Польща, Румунія, Словаччина, Словенія та країни Балтії). Частка активів банків із країн ЄС у сукупних банківських активах держав цієї групи коливалася в діапазоні від 49% до 98%. Винятком є Словенія, де рівень іноземної участі не перевищував 30%.

Підкреслено, що нерівномірність темпів розвитку банківських секторів у різних країнах створює передумови для активного залучення іноземного капіталу до фінансово менш розвинених юрисдикцій. Така інтеграція сприяє інтенсифікації глобального банківського бізнесу, підвищенню якості банківських послуг та вирівнюванню умов обслуговування на міжнародному рівні.

У третьому розділі **«Напрями оптимізації залучення та використання іноземного банківського капіталу в контексті економічного розвитку країни»** доведено, що іноземний банківський капітал відіграє важливу роль у трансформації фінансової системи країни, впливаючи на рівень доступу до кредитних ресурсів, підвищення конкуренції у банківському секторі та загальну макроекономічну стабільність. Проте ефективність його впливу залежить від низки детермінант, які визначають характер та силу інтеграції іноземних банків у національну економіку.

Серед ключових детермінант впливу іноземного капіталу на економічний розвиток виділяють: рівень фінансової інтеграції; якість інституційного середовища; макроекономічна стабільність; рівень розвитку внутрішнього банківського сектору; політика держави щодо іноземного капіталу; глобальні економічні тенденції.

В поточній економічній ситуації частка власного капіталу банків у структурі ВВП України залишається низькою: станом на 01.01.2020 року вона становила лише 5,03 %, а в останні роки знизилася до 4,99 %. Такий рівень є недостатнім навіть з огляду на відносно невеликі обсяги ВВП на душу населення. Результати аналізу

свідчать, що поточний рівень капіталізації банківської системи України, включаючи банки з іноземним капіталом, є недостатнім для забезпечення її стабільного функціонування та ефективного покриття ризиків, пов'язаних із банківською діяльністю.

Загальна сума кредитних коштів, наданих банками на фінансовому ринку протягом останніх 5 років, збільшилася на 46,5%, простежується при цьому загальна тенденція до поступового збільшення їх обсягів. Відповідно до кредитування суб'єктів ринку іноземними банківськими групами, то до початку військових дій обсяги кредитних коштів мали тенденцію до зростання, але з початку 2023 року відзначається значне зменшення обсягів кредитування з боку іноземних банків.

Варто підкреслити, що на 01.01.2025 року іноземні банки надають лише 21,0% загальної суми кредитних ресурсів на внутрішньому ринку. Якщо до початку війни іноземні банківські групи задовольняли 40,0% потреб у обсягах кредитування національних суб'єктів кредитного ринку, то на сьогоднішній день вони забезпечують лише п'яту частину потреби в кредитних ресурсах.

Станом на 01.01.2025 року кредитний портфель банків України становить лише 10,8% від валового внутрішнього продукту, що є вкрай низьким показником. Це відображає фактичну нездатність національної банківської системи ефективно забезпечувати економіку необхідними кредитними ресурсами, що суттєво обмежує можливості для її відновлення, подальшого ефективного та сталого розвитку.

Війна в Україні у 2024 році спричинила падіння обсягів залучення іноземного капіталу майже у 20 разів, а прямих іноземних інвестицій – у 15 разів в порівнянні з 2021 роком. Це підкреслює актуальність впровадження механізмів, спрямованих на підвищення інвестиційної привабливості країни навіть в умовах війни.. Портфельні інвестиції, а також інші компоненти фінансового рахунку платіжного балансу перейшли у від'ємне значення, що свідчить про чистий відтік капіталу з країни. Інвестиційна привабливість України у 2024 році залишалася на низькому рівні — за даними оцінки за шкалою Лайкерта, індекс становив лише 2,49 бала, демонструючи негативну динаміку.

Щоб ефективно залучати іноземний капітал, зокрема банківський, банківська система України потребує глибокої трансформації. Основні напрями трансформації банківської системи у контексті залучення іноземного капіталу включають наступні напрями: зміцнення фінансової стабільності та довіри до банківської системи; гармонізація з міжнародними стандартами банківського регулювання; стимулювання сталого фінансування (green & ESG finance); покращення інституційного середовища та захисту прав інвесторів; підвищення рівня корпоративного управління в банках; посилення незалежності Національного банку України як регулятора та гаранта стабільності банківської системи.

Трансформація банківської системи України у напрямку її відкритості, прозорості, діджиталізації та орієнтації на сталість є ключовою умовою для успішного залучення іноземного банківського капіталу. Такий процес потребує політичної волі, ефективної міжвідомчої координації, залучення експертного середовища та підтримки з боку міжнародних фінансових інституцій. Успішна інтеграція дозволить не лише забезпечити доступ до зовнішнього фінансування, але

й стимулювати довгострокове зростання, модернізацію економіки та її поступ до європейської фінансової системи.

ВИСНОВКИ

Дослідження теоретичних засад іноземного банківського капіталу в економічному середовищі дозволило визначити наступні положення.

Іноземний капітал можна охарактеризувати як сукупність усіх видів фінансових ресурсів та активів, що залучаються до господарської діяльності з метою отримання прибутку. Він може надходити у різних формах, зокрема у вигляді прямих або портфельних інвестицій, кредитних ресурсів, технологічного обладнання, а також у формі ноу-хау та інноваційних розробок Банком з іноземним капіталом вважається установа, в якій питома вага капіталу належить принаймні одному іноземному інвестору та дорівнює щонайменше 10 %. Іноземним банком, відповідно, є установа, яка майже цілком належить іноземним інвесторам, функціонує в їх інтересах з розташуванням центру прийняття управлінських стратегічних рішень за межами країни присутності капіталу.

Іноземний банківський капітал виконує функції: організаційно-операційну функцію, довірчу, безпекову функції та адміністративно-управлінську, стимулюючу, інтеграційну, інформаційну, адаптаційну, соціально-економічну, цільову функції.

Залучення іноземного банківського капіталу за межі окремих країн зумовлено низкою факторів, які можна умовно класифікувати на три основні групи за джерелами походження: внутрішні і зовнішні фактори, глобальні чинники.

Мотиви експансії іноземного банківського капіталу характеризуються суб'єктивним характером і зумовлені внутрішніми прагненнями банківських установ щодо досягнення стратегічних цілей на міжнародній арені.

Вплив іноземного капіталу включає наступні параметри приймаючої країни – це капітал, технології, ефективність, конкуренція, корпоративне управління, фінансова інфраструктура ринку, фінансову стійкість банківської системи, регулювання та нагляд. Це визначення параметрів є умовним, оскільки всі характеристики загальної системи є взаємозалежними.

Присутність іноземного капіталу в банківських системах різних країн має як позитивні, так і негативні наслідки кожного з параметрів, що сприяє стимулюванню банківських систем країн світу до адаптації функціонування в нових сучасних умовах.

Існують три основні стратегічні підходи до реагування держави на виклики глобалізації та регулювання іноземного капіталу: ліберальний, протекціоністський та змішаний, який базується на принципах управління ризиками.

Методи державного регуляторного впливу з ціллю зниження ризиків від присутності іноземного банківського капіталу можуть бути поділена на такі основні групи: адміністративні, фінансово-економічні, монетарні та макроекономічні, наглядові та пруденційні, інституційні.

Виділяють три рівня регулювання іноземного банківського капіталу в Україні: міжнародне, національне та корпоративне.

Кількість банків в Україні у 2008–2024 роках мала низхідну тенденцію. 1 січня 2025 року банківська система України налічувала 61 банківські установи, серед яких 26 функціонували за участю іноземного капіталу, а 19 із них — на базі повністю іноземного капіталу. Ці дані свідчать про збереження значної ролі іноземних інвесторів у фінансовому секторі України, незважаючи на загальну тенденцію до скорочення кількості банківських установ. Ключові позиції у національній банківській системі України займають банки Франції, Угорщини, Австрії, Польщі, Греції, Швеції, США, Нідерландів, Італії, Німеччини.

Банківські установи іноземних груп станом на 01.01.2025 року мають загальний власний капітал в Україні на суму 119,4 млрд.грн., що відповідно складає 31,3% всього власного капіталу банківської системи України та 7,0% загального статутного капіталу вітчизняної банківської системи. Відповідно загальні активи банківських установ іноземних груп дорівнюють станом на 01.01.2025 року 925,2 млрд.грн. або 24,5% загальних активів національного банківського сектору.

Отже, що при наявності лише 7% власного акціонерного капіталу, банки з іноземною участю забезпечують майже 25% від загального обсягу активних операцій національної банківської системи. Такий дисбаланс між часткою капіталу та масштабом активної діяльності свідчить про високу ефективність використання ресурсів, а також про стратегічну роль іноземних банківських груп у фінансуванні економіки України. Це підкреслює значущість їхньої присутності у структурі банківського сектора та підтверджує здатність іноземних інституцій впливати на динаміку розвитку фінансової системи країни, навіть за умов обмеженої частки в капіталі.

Банки з іноземним капіталом в Україні поступово відновлюють свою прибутковість та фінансову стійкість. Водночас наявність певного відставання від середніх показників по банківській системі України свідчить про необхідність подальшого вдосконалення стратегії розвитку, підвищення конкурентоспроможності та адаптації до специфічних умов українського фінансового ринку.

У сучасних умовах країни світу демонструють значні відмінності щодо ставлення до іноземного банківського капіталу та особливостей його державного регулювання. У зв'язку з цим доцільним є класифікаційний підхід до банківських систем, що розрізняються як за структурою національного банківського сектору, так і за рівнем відкритості до іноземного капіталу.

Перша група охоплює розвинуті країни Західної Європи з висококонкурентними банківськими системами, здатними до ефективної інтеграції у глобальний фінансовий ринок. До цієї групи належать Італія, Франція, Іспанія та Німеччина. Частка активів іноземних банків країн ЄС у загальних банківських активах коливалася в межах 9–17%. Друга група представлена країнами Центральної та Північної Європи, банківські ринки яких характеризуються високою активністю банків із сусідніх, економічно сильніших держав. Зокрема, в Австрії, Бельгії, Фінляндії, Данії, Ірландії, Португалії та Нідерландах питома вага іноземного капіталу у сукупних банківських активах становила від 14% до 78 % (за винятком Нідерландів). Третя група включає країни, що є міжнародними фінансовими центрами, що обумовлює високу концентрацію філій іноземних банків. До цієї

категорії відносяться Велика Британія, Люксембург і Швейцарія. У банківських системах цих країн частка активів іноземних банків становила від 24,0% до 83,7%. Четверта група об'єднує країни – нові члени Європейського Союзу (Болгарія, Чехія, Угорщина, Польща, Румунія, Словаччина, Словенія та країни Балтії). Частка активів банків із країн ЄС у сукупних банківських активах держав цієї групи коливалася в діапазоні від 49% до 98%. Винятком є Словенія, де рівень іноземної участі не перевищував 30%.

Слід підкреслити, що нерівномірність темпів розвитку банківських секторів у різних країнах створює передумови для активного залучення іноземного капіталу до фінансово менш розвинених юрисдикцій. Така інтеграція сприяє інтенсифікації глобального банківського бізнесу, підвищенню якості банківських послуг та вирівнюванню умов обслуговування на міжнародному рівні. Іноземний банківський капітал відіграє важливу роль у трансформації фінансової системи країни, впливаючи на рівень доступу до кредитних ресурсів, підвищення конкуренції у банківському секторі та загальну макроекономічну стабільність. Проте ефективність його впливу залежить від низки детермінант, які визначають характер та силу інтеграції іноземних банків у національну економіку.

Серед ключових детермінант впливу іноземного капіталу на економічний розвиток виділяють: рівень фінансової інтеграції; якість інституційного середовища; макроекономічна стабільність; рівень розвитку внутрішнього банківського сектору; політика держави щодо іноземного капіталу; глобальні економічні тенденції.

В поточній економічній ситуації частка власного капіталу банків у структурі ВВП України залишається низькою: станом на 01.01.2020 року вона становила лише 5,03 %, а в останні роки знизилася до 4,99 %. Такий рівень є недостатнім навіть з огляду на відносно невеликі обсяги ВВП на душу населення. Результати аналізу свідчать, що поточний рівень капіталізації банківської системи України, включаючи банки з іноземним капіталом, є недостатнім для забезпечення її стабільного функціонування та ефективного покриття ризиків, пов'язаних із банківською діяльністю.

Загальна сума кредитних коштів, наданих банками на фінансовому ринку протягом останніх 5 років, збільшилася на 46,5%, простежується при цьому загальна тенденція до поступового збільшення їх обсягів. Відповідно до кредитування суб'єктів ринку іноземними банківськими групами, то до початку військових дій обсяги кредитних коштів мали тенденцію до зростання, але з початку 2023 року відзначається значне зменшення обсягів кредитування з боку іноземних банків.

Варто підкреслити, що на 01.01.2025 року іноземні банки надають лише 21,0% загальної суми кредитних ресурсів на внутрішньому ринку. Якщо до початку війни іноземні банківські групи задовольняли 40,0% потреб у обсягах кредитування національних суб'єктів кредитного ринку, то на сьогоднішній день вони забезпечують лише п'яту частину потреби в кредитних ресурсах.

Станом на 01.01.2025 року кредитний портфель банків України становить лише 10,8% від валового внутрішнього продукту, що є вкрай низьким показником. Це відображає фактичну нездатність національної банківської системи ефективно забезпечувати економіку необхідними кредитними ресурсами, що суттєво обмежує можливості для її відновлення, подальшого ефективного та сталого розвитку.

Війна в Україні у 2024 році спричинила падіння обсягів залучення іноземного капіталу майже у 20 разів, а прямих іноземних інвестицій – у 15 разів в порівнянні з 2021 роком. Це підкреслює актуальність впровадження механізмів, спрямованих на підвищення інвестиційної привабливості країни навіть в умовах війни.. Портфельні інвестиції, а також інші компоненти фінансового рахунку платіжного балансу перейшли у від’ємне значення, що свідчить про чистий відтік капіталу з країни. Інвестиційна привабливість України у 2024 році залишалася на низькому рівні — за даними оцінки за шкалою Лайкерта, індекс становив лише 2,49 бала, демонструючи негативну динаміку.

Щоб ефективно залучати іноземний капітал, зокрема банківський, банківська система України потребує глибокої трансформації. Основні напрями трансформації банківської системи у контексті залучення іноземного капіталу включають наступні напрями: зміцнення фінансової стабільності та довіри до банківської системи; гармонізація з міжнародними стандартами банківського регулювання; стимулювання сталого фінансування (green & ESG finance); покращення інституційного середовища та захисту прав інвесторів; підвищення рівня корпоративного управління в банках; посилення незалежності Національного банку України як регулятора та гаранта стабільності банківської системи.

Трансформація банківської системи України у напрямку її відкритості, прозорості, діджиталізації та орієнтації на сталість є ключовою умовою для успішного залучення іноземного банківського капіталу. Такий процес потребує політичної волі, ефективної міжвідомчої координації, залучення експертного середовища та підтримки з боку міжнародних фінансових інституцій. Успішна інтеграція дозволить не лише забезпечити доступ до зовнішнього фінансування, але й стимулювати довгострокове зростання, модернізацію економіки та її поступ до європейської фінансової системи.